

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΑΠΤΗΣ του Γεωργίου

Φαρμακοποιός, πτυχιούχος του Πανεπιστημίου Αθηνών, με ειδίκευση στην Ομοιοπαθητική και τις εναλλακτικές μορφές θεραπείας. Μιλάει Αγγλικά- Ιταλικά.

Είναι:

- Πρόεδρος του Ιδρύματος Υποτροφιών «Λεωνίδα Χαραλάμπους- Κολοκύθα».
- Αντιπρόεδρος του Κοινωνικού Ιατρείου - Φαρμακείου Ναυπακτίας.
- Ταμίας του Παραρτήματος του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού Ναυπάκτου.
- Ιδρυτής και επίτιμος Πρόεδρος του Γυναικείου Συνεταιρισμού Ναυπάκτου.
- Ιδρυτής, Πρόεδρος ή Αντιπρόεδρος επαγγελματικών, αθλητικών πολιτιστικών και οικολογικών οργανώσεων.
- Συγγραφέας και εκδότης ιστορικών και λαογραφικών βιβλίων.

Διετέλεσε:

- Πρόεδρος της Δημοτικής Επιχείρησης Τουριστικής Ανάπτυξης και Πολιτισμού (ΔΕΤΑΠ) του δήμου Ναυπάκτου (2005-2007).
- Αντιπρόεδρος του Δ.Σ. στον Οργανισμό Λιμένος Πατρών (ΟΛΠΑ) (2007-2009).
- Δημοτικός Σύμβουλος Ναυπάκτου (1998- 2002).
- Μέλος του Δ.Σ. του Φαρμακευτικού Συλλόγου Αιτ/νίας.
- Ιδρυτής της εβδομαδιαίας πολιτικής εφημερίδας «εμπρός» της Αιτ/νίας & Δωρίδας (μέλος της ΕΙΕΤ).
- Ιδρυτής του Περιοδικού «Διαδρομές στη Ναυπακτία».
- Διοργανωτής και ομιλητής σε επιστημονικά και πολιτιστικά συνέδρια, ημερίδες και συμπόσια.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΑΠΤΗΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Υποψήφιος Δημοτικός Σύμβουλος

Ενωτική Πρωτοβουλή

Υποψήφιος Δήμαρχος
ΤΑΚΗΣ ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΣ

Μικρά αποσπάσματα από κείμενά του

Η Εθνική Αντίσταση ήταν ένα λαϊκό ξέσπασμα, μια αυθόρμητη συνειδησιακή έκρηξη, που με αστραπιαία ταχύτητα μεταμόρφωσε απλούς καθημερινούς ανθρώπους, σε μαχητές με γρανιτένια θέληση προσφοράς και θυσίας. Αυτή η γενιά αναμετρήθηκε πολλές φορές με τον θάνατο. Αλλά υπήρξε προνομιούχα. Έζησε με ένταση και ενθουσιασμό μια- μια τις στιγμές ενός πολυτάραχου αιώνα και τώρα φεύγει, πιστεύοντας πως έκανε κάτι. *(Απ' τον πρόλογο του βιβλίου του: Συμβολή στην ιστορία της Ναυπακτίας- Γεγονότα περιόδου 1940-1950)*

Πολλές φορές με απασχόλησε η εμπλοκή μου στα δημοτικά δράματα της Ναυπάκτου, αλλά αυτό που με ενοχλούσε πάντα ήταν ο ίδιος τρόπος διαχείρισης -από το 1990 και μετά- από κάθε δήμαρχο. Με τη λέξη διαχείριση δεν εννοώ μόνο την αδιάφορη σπατάλη από έλλειψη αναπτυξιακών στόχων πέραν της τετραετίας τους, αλλά και την κακή διαχείριση για ίδιο όφελος. *(Από κείμενο στο Διαδίκτυο: Η χρεοκοπία της δημαρχίας)*

Ποιος άλλωστε θα μπορούσε να αντισταθεί στον παλιό Έπαχτο; Τότε που υπήρχε αρμονία, συνεργασία, αλληλεγγύη. Τότε που αφουγκραζόσουν με την ψυχή σου τους αρχαίους ψίθυρους να ψάλλουν στην πουχία, τις φωνές των προγόνων μας να φτάνουν μελωδικά μέσα απ' τα κύματα. Τότε που αισθανόμασταν τα ακριβά χρώματα της δύσης και της ανατολής του Ήλιου από τις τάπιες του κάστρου. Ήταν η ευκαιρία μας ν' ακούσουμε τις προσιώνιες κραυγές και τους ψίθυρους. Να απολαύσουμε την πρωταρχή, από την ίδια θέση με τους αναρίθμητους που κάθισαν πριν από μας. *(Από τον πρόλογο στο βιβλίο του Γιάννη Βαρδακούλα: από τον παλαιότερο Έπαχτο).*

Δεν μπορούμε να αγνοήσουμε το μέλλον, όμως μπορούμε να καλλιεργήσουμε την αισθητική μας, να δείξουμε σεβασμό στο παρελθόν, στη φύση, στη θάλασσα, στον τόπο που μας φιλοξενεί, στους συνταξιδιώτες της ζωής μας. Όλοι μας απθανάτισαμε στην ψυχή μας μοναδικές στιγμές – μυρουδιές της Γενέθλιας γής... Υπάρχουν ακόμα μοναστήρια και σπηλαιοεκκλησιές, νερόμυλοι και πέτρινα αλώνια, αρχαία ιερά, βενετσιάνικα και βυζαντινά κάστρα, γεφύρια που άντεξαν, φάροι που στέκουν άγρυπνοι φρουροί κόντρα σε θαλασσινούς επιάλτες και νοτισμένες παγίδες. Εκεί υπάρχουν ακόμα ο Ποσειδώ-

νας, η Δήμητρα, η Άρτεμις, η Αφροδίτη, η μέθεξη, η έκσταση... και η ευάνθια φύση εκεί κι αυτή. Έτσι είναι η Ναυπακτία που δεν βλέπουμε, δεν προβάλλουμε, δεν πουλάει... Ξεχνώντας ότι και δεν πουλείται! *(Περιοδικό Διαδρομές στη Ναύπακτο: Οδοιπορικό στον πολιτισμό)*

Μια θάλασσα ιστορίας αιχμαλωτίζει το οπτικό σου κάδρο, καθώς πλησιάζεις το λιμάνι. Γαλήνια ή αγριεμένη πάντα μοσχοβολά όνειρα, ταξίδια και αναμνήσεις. Κι όταν ακουμπήσεις τα σμιλευμένα απ' την αλμύρα και τα βόλια λιθάρια, τότε συνειδητοποιείς πως ο καλύτερος τελάλης της ιστορίας ενός τόπου είναι τα κτίσματά του με τα χνάρια των προγόνων μας, οι μύθοι με τις παραδόσεις του και η φύση. Σ' αυτά οφείλουμε σεβασμό και ευγνωμοσύνη. Αυτή ήταν η Ναύπακτος.

Ήταν, γιατί με γραφειοκρατικές αντιλήψεις αλλάζει. Ντύνεται μοντέρνα περνάει στην νέα εποχή, με πολύχρωμα λαμπιόνια και λείτζερ. Αυτές τις σκηνές φιλοδοξούν κάποιοι να αφήσουμε κληρονομιά στα παιδιά μας, μαζί με το δήθεν, το εύκολο, το πλαστικό, το γρήγορο. Με περιτύλιγμα την ανακάλυψη ετεροχρονισμένων νόμων και την ανικανότητα των αρχόντων μας, οδηγείται η Ναύπακτος σε πλήρη απαξίωση του πολιτισμού της.

Σκεφτήκανε ποτέ τι σημασία έχει για εμάς τους αυτόχθονες, αυτοί που τους εμπιστευτήκαμε τη διαχείριση της ιστορίας μας, η νύχτα της Μ. Παρασκευής με τις φωτιές στις πολεμίστρες του λιμανιού; Είναι η ανάμνηση της θυσίας του Ανεμογιάννη που θέλοντας να πυρπολήσει Τουρκικό σκάφος μέσα στο λιμάνι, τον έπιασαν και αφού τον παλούκωσαν τον έκαψαν, για να αποτρέψουν κάθε άλλο επίδοξο πυρπολήτη, στο ίδιο σημείο που μπαίνει ο φλεγόμενος σταυρός κάθε Μ. Παρασκευής.

... Άρχοντές μου όταν ανεβαίνουμε ένα σκαλοπάτι το προηγούμενο δεν το εξαφανίζουμε με περιφρόνηση, αλλά το αφήνουμε στην θέση του, γιατί στηρίζει μαζί με όλα τα άλλα την σκάλα. Το οικοδόμημα αυτό δεν έχει σχέση με την προσωπική σας πορεία, αλλά με το μέλλον μας. Αλλά το μέλλον το δικό σας και το μέλλον της πόλης μας, φαίνεται να είναι εντελώς διαφορετικά πράγματα. Γι' αυτό η προσπάθειά σας να μας αποκόψετε από το παρελθόν, δείχνει το φόβο σας για ένα μέλλον ... χωρίς εσάς. *(Απ' το κείμενο : Ναύπακτος, οι φωτιές της Μ. Παρασκευής)*